

Ἡ ἀποβάθρα τῶν Πατρῶν

ρης ἐν τῷ ἀγῶνι τῆς ἐργασίας. Πολλάκις εἰς τὰ ἄψυχα ἀποδίδομεν ψυχὴν καὶ διάνοιαν· καὶ τὴν ψυχὴν αὐτὴν τὴν εἶχεν ἡ λυχνία ἐκεῖνη, μὲ τὴν ὠχρὰν τὴν ἄτονον λάμπην, μετέχουσα τοῦ νυσταλέου καμάτου τῆς φίλης τῆς, τῆς ἀγρυπνούσης κόρης. Ἐκλείει τοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ ἔβλεπεν ἐν τῷ μέσῳ τοῦ πενιχροῦ δωματίου, κύπτουσα ἐπὶ τῆς ἐργασίας τῆς, τὴν Ἀθῆν, τὴν παρθένον μὲ τὸ μέτωπον τὸ γαλήνιον, μὲ τὸ ἐπίχαρι, τὸ σεμνόν, τὸ κάτω νεῦον βλέμμα.

Ἐν τῇ βρεμβῶδει ἀυπνία τοῦ ἡ προβολῆ τῆς εἰκόνας ταύτης μὲ τὴν ἰσχυρὰν φωτοσκίασιν ἐπὶ τῆς γλυκείας ἐκεῖνης μορφῆς ἐπλανᾶτο ἐπὶ τοῦ τοίχου παρακολουθοῦσα τὴν ὀπτικὴν ἀκτῖνα τῶν ὀφθαλμῶν του, καὶ σκέψεις ἐπὶ πραγμάτων, ἐφ' ὧν οὐδέποτε ἐστράφη ἢ προσοχὴ του ἀπησχόλου τὴν διανοιάν του.

Κατεδίκαζεν ἑαυτὸν, ὅτι παρορᾷ νόμον αἰώνιον, νόμον καθολικόν, ἀναπόσπαστον ἀπὸ τῆς ἐννοίας τῆς αἰωνιότητος τῆς ἀνθρωπότητος, τὴν οἰκογένειαν, τὴν ἐστίαν. Ἡ ἐστία διενοεῖτο εἶναι ἡ φλόξ, ἡ ὁποία πρέπει πάντοτε νὰ σπινθηρίζῃ καὶ νὰ λάμπῃ. Ἐσθῆθη ἡ ἰδική του ἡ ἐστία, διὰ τοῦ θανάτου τῆς Μαρίας του, τῆς λατρευτῆς ἀδελφῆς του, εἶναι ἀληθές. Ἄλλ' ἡ πάλῃ κατὰ τῆς φθορᾶς, ἀλλ' ἡ αἰωνιότης τῆς ἀνθρωπότητος εἶναι καθῆκον, τὸ ὁποῖον βαρύνει πάντας. Ἄν ἡ συντήρησις τῆς πυρῆς τῆς ἐστίας δὲν ἦτο καθολικοῦ νόμου ἐπιταγή, ἔπρεπε τότε πᾶσα ἀνθρωπίνη ὑπαρξίς νὰ σθεσθῇ καὶ ὁ βίος τῆς ἀνθρωπότητος νὰ ἦναι μιᾶς γενεᾶς ὁ βίος. Διὰ τοῦτο ἡ οἰκογένεια συμβολίζεται ἐν τῇ Ἐστίᾳ, τῇ ἀθανάτῳ κόρῃ τοῦ Κρόνου καὶ τῆς Ῥέας, διότι πρέπει νὰ ἦναι ἀτελεῦστητος, ὡς τὸ ἀκοίμητον τῆς Ἐστίας πῦρ. Διασκορπίζεται ἡ πα-

τρικὴ οἰκογένεια· Σβέννυται διὰ τοῦ θανάτου· Ἐπὶ τῆς θερμῆς ἐτι τέφρας τῆς ἀνάγκη νὰ ἀναφθῇ τῆς νέας οἰκογενείας ἡ πυρά. Οὕτω ἡ οἰκογένεια καὶ μετ' αὐτῆς ἡ ἀνθρωπότης παραμένει ἀθάνατος, ὡς ὁ ἀπὸ τῆς τέφρας τοῦ ἀναγεννώμενος Φοῖνιξ.

Κατεπλάγη ὅτι ποτὲ μέχρι τῆς ὥρας ἐκεῖνης αὐτὸς ὁ τόσοσ μελετητικὸς δὲν προσηλώθη ἐπὶ τῆς ἀληθείας ταύτης, καὶ δὲν διέκρινεν ὅτι καὶ τότε αἱ σκέψεις αὐταὶ ἦσαν σκέψεις ἐξ ὑποβολῆς, καὶ δὲν ἔβλεπεν ἐν τῷ μέσῳ τοῦ κυανοῦ νέφους τῶν ὀνείρων του τὴν λευκὴν μορφήν τῆς Ἀθῆς, ἡ ὁποία διὰ τῆς φωνῆς ἐκεῖνης τῆς τόσοσ πειστικῆς ὑπηγόρευε τὰς σκέψεις ταύτας ὀλιγώτερον εἰς τὴν διάνοιάν του, περισσότερο εἰς τὴν καρδίαν του.

Παρήλθον δύο περίπου μῆνες.

Διὰ τὸν Κίμωνα τὸ νὰ βλέπῃ τὴν Ἀθῆν εἶχε καταστῆ ἀνάγκη ἀνυπέροβητος. Ἠρξισαν μάλιστα καὶ αἱ ἐπισκέψεις. Εἰσήρχετο εἰς τὴν οἰκίαν των, ὡς ἔλεγε, καὶ τὸ ἔλεγεν εἰλικρινῶς, ἔτσι μόνον γιὰ νὰ τοὺς πῆ τὴν καλημέρα, ἐπειδὴ μάλιστα ἐδιάζονταν πολὺ. Καὶ ἐν τούτοις ὅταν ἀνέσυρε τὸ ὠρολόγιόν του, ἔβλεπε μετ' ἐκπλήξεως, ὅτι εἶχαν παρῆλθει δύο ὥραι· καὶ μετ' αὐτῶν καὶ ἡ ὥρα τῆς ἀναφορᾶς.

Ἡ καρδία τοῦ τεσσαρακονταετοῦς τούτου ἀνδρός, ἀφελῆς, ἀγνή, παιδική, εἶχεν ἀλωθῆ ὑπὸ τῆς δεκαοκταετίδος κόρης.

Ἐν τούτοις δὲν εἶχε σαφῆ τοῦ πράγματος ἰδέαν. Οὔτε τί ἠθέλεν, οὔτε τί ἠσθάνετο ἐγνωρίζεν. Ἠξέυρε μόνον ὅτι τὸν εἶχε κυριεύσει εὐτυχία τις ἀγνωστος, ἀπροσδιόριστος, ἥτις ἤρξισε νὰ καθίσταται εἰς αὐτὸν ἐπώδυνος, διότι ἐροθεῖτο μὴ τῷ ἐκφύγῃ. Καὶ ἐπέτεινε τὴν πρὸς τὴν Ἀθῆν ἀγάπην του, τοῦ χαρακτῆρος αὐτῆς ἡ ἐπισκόπησις.

Ἦτο μελαγχολική, ὅσον ἡ ἀδελφὴ τῆς φίλο-